

Η ΔΙΑΒΟΛΟΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διά τούς έντός του Κράτ.
ανά 12 φύλλα Σελήν. 2

Διά τούς έν Ελλάδα, Δραχ-
μάς 4
Διά τούς έν Τουρκία Γρ. 20

ΑΡΙΘ. 76—77.

Τιμή καταχώρησης, ή
γραμμή όβολ. παλ. 3.

Αί συνδρομαί γίνονται
ένταυθα είς τό Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ή
παρά τῷ Συντάκτη Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 19 Δεκεμβρίου 1863.

1863, 1867, 1868.

ΗΤΟΙ

ΔΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΛΑΝΟΤΕΡΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

Α΄.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ.

Περί τὰ τέλη του Ίουνίου του έτους 1815 ό
είς Ουάτερλώ τήν χώραν τήν γήν
παίξας τήν γήν χάσας εκάθητο πρό ευ-
τελους τραπέζιου και άλλοφρονών συνέταττε
τήν επί του Γαλλικού Ορόνου παραίτησίν του είς
όφελος του υίου του. Ή παραίτησις ενός οι-
ουδήποτε Ορόνου, τί ήτο άραγε δι' Αυτόν τόν
τέττον και τούτον Ορόνους κατακτήσαντα, ανορ-
θώσαντα, ανατρέψαντα και δημιουργήσαντα; —
Άλλως τε ο διάδοχος εύκόλως ήύρισκετο, άλλ'
ή παραίτησις του επί του Ορόνου εκείνου συνεπέ-
φερε και τήν παραίτησίν του επί της Κοσμοκρα-
τορίας όλης, και διάδοχος της Κοσμοκρατορίας
ταύτης δέν υπήρχε, ή παραίτησις του επί της τε-
λευταιάς ταύτης Αρχής ήτο δι' αυτόν και θανά-
του πικροτέρα, και όμως άνδρείος ως πάντοτε τήν

υπέγραφε, και ή θυσία εξετελειτο!.. Ή θυσία
αύτη, ανωτέρα πάσης άλλης ήν άνθρωπος δύνα-
ται ποτε να τελήσει, εινε αυτόχρομα αυτοχειρία-
σις, ουχι ζωής και ύπαρξεως, αλλά δαιμονίου
πνεύματος. — Ο Σωκράτης καν δολοφονούμενος
ήλπιζε μέλλον διεκδικήσεως άρετης και εξαγνι-
σμού. Ο Θεάνθρωπος Ίησους από του Γολγοθά
τήν άτίμωσιν διώρα καν τήν παλινορθωσιν του
ανθρώπου. Άλλ' ό είς Ουάτερλώ παρά της Τύχης
προδοθεις άλλο τι δέν έβλεπεν ειμή τήν κατατρο-
φήν και άπώλειαν των υπερανθρώπων ελπίδων
του; και όμως υπέγραφεν! — Ή θυσία δύο όλο-
κλήρων αιώνων εξετελειτο, ο δαιμόνιος του άρ-
χάιου και νέου Κόσμου άνήρ εξεμηδενίσετο, ο
Κοσμοκράτωρ εξηρανίσετο και απέμεινε ο άν-
θρωπος έν τή ιδιωτικη του γυμνότητι. Άλλά
που έμελλε να κλίνη τήν άστερον κεφαλήν ή
πεσουσα εκείνη Μεγαλειότης; από τίνος Γολγο-
θά να παραδώση το δαιμόνιον αύτης Πνεύμα;
Τότε ενεφανίσετο προς αυτόν ο Δάίμων του Σά-
τους, αυτός εκείνος όστις από της κορυφής της
Ήροβεσπιεριανης Λαιμητόμου τόν είχε δείξει όλα
τά Βασιλεια της γής, εκείνος είς του όποιου
τάς παγίδας είς Χριστός και μόνος δύναται ν'
αντιπαραταχθή και αντιπαρατασσόμενος να νι-
κήση, άλλ' άνθρωπος, και Ναπολεων άν ήνε, οά
νικήσῃ!

— Άνθρωπε, έβρα ο Πειρασμός προς τόν
Κατακτητήν, άνθρωπε, με έπροσκύνησας καιγώ
σ' έκαμα έν άκαρεί Κοσμοκράτορα. Ή αρχή σου
ήδη κατέρρευσε τ' ανθρωπινα πάντα τελευτώσι,

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

τί ἀθυμεις; Ἄν εὐρίσκηται τώρα περὶ τοῦ πρακτέου εἰς ἀμνηχανίαν, ἰδοὺ ἔρχομαι εἰς βοήθειάν σου, ἐκ πείρας γινώσκεις ἂν αἱ συμβουλαὶ μου εἶνε ἀποτελεσματικά. Εἰπέ μου λοιπὸν τί διανοεῖσαι νὰ κάμῃς;

— Νὰ καταφύγω εἰς Ἀμερικὴν, ὑπετονθόριζεν ὁ μέγας κενόδοξος.

— Εἰς τὴν Ἀμερικὴν; .. ἀνεκάγχαζεν ὁ Διάβολος. Ἡ Ἀμερικὴ φίλε μου, δὲν εἶνε κλίμα κατακτητῆρον.

— Δὲν διανοοῦμαι ἄλλας κατακτήσεις, ἐστέναζεν ὁ ἐν Οὐατερλώ πεσὼν, θέλω νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ ἰδιωτεύων, θέλω νὰ γευθῶ καὶ ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων.

— Εἶνε ἀργά, παρετήρησε μετὰ σαρκασμοῦ ὁ Διάβολος, ἄλλως τε οἱ ἐχθροὶ σου δὲν θὰ σὲ ἀφήσωσι.

— Λοιπὸν τί θὰ γίνῃ; ἡρώτα μετὰ σπάσμωνδικῆς ἀγωνίας ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν Καταχθόνιον.

— Ἄλλο τι δὲν σοῦ μένει, ἔλεγεν ὁ Σατάν, εἰμὴ νὰ προσδράμῃς εἰς τὴν γενναιότητα τῶν ἐχθρῶν σου.

— Καὶ τί θὰ συμβῇ;

— Ὅ,τι σοὶ εἶνε πεπρωμένον, σὺ ὁ πιστεύων τὴν εἰμαρμένην τί φοβῆσαι;

— Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω νὰ φοβῶμαι, ἀνέκραζεν ἀγερῶχος ὁ Ἡρῶς τοῦ Ἀουστέρλιτζ, καὶ εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀκολουθήσω τὰς συμβουλάς σου, δεῖξον μοι μόνον τὸν γενναιότερον τῶν ἐχθρῶν μου καὶ ῥίπτομαι παραχρῆμα εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἡ Ἀγγλία!!!!!! ἀνεκάγχαζε σατανικώτατα ὁ δαίμων τοῦ Σκότους.

— Ὁ Ἡρῶς τοῦ 19^{ου} αἰῶνός μας ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γενναίας Ἀγγλίας, καὶ νέος Προμηθεὺς προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ ξηροσκοπέλου τῆς ἁγίας Ἑλένης.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐστεμμένων Ληστῶν τῆς Εὐρώπης τὸν κατεδίκαζε, ἡ δὲ Ἀγγλία, γενομένη αὐτοπροαιρέτως ὁ Δήμιός του, μελανωτάτην πρὸς ἀνταμοιβὴν προσῆρτα σελίδα εἰς τὸ μελανώτατον τῆς Ἑλληνικῆς τῆς Ἱστορίας Γεύχος.

Β'.

Η ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΓΑΣ.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1815 τὸ Συνέδριον τῶν προϋχόντων Παργίων συνήρχετο ἐν ἐκτάκτῳ συνεδριάσει βουλευθησόμενον περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ὠραίας πλὴν δυσήνου Πατρίδος του. Ἡ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν Παρισίοις Συνθήκη, ἐν ᾗ

εἶχεν ἀποφασισθῆ ἡ τύχη τῆς Ἑπτανήσου οὐδὲν τι περὶ Πάργας ἀνέφερε, περὶ τῆς χώρας ἐκείνης ἦτις εὐηλπίζετο νὰ ἀπαρτίσῃ μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὑποκύπτουσα εἰς τὴν Προστασίαν τῆς μεγαλόφρονος Ἀγγλίας ἵνα διαφύγῃ τὰ μαρτύρια τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, τοῦ Νέρωνος ἐκείνου τῆς νέας Ἡπείρου.

— Ἐλπίζετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν! ἐψιθύριζεν εἰς τὰ ὦτα τῶν Παργίων ὁ Διάβολος, ἡ Ἀγγλία εἶνε γενναία καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ!.

— Ζήτω ἡ Ἀγγλία ἀνέκραζον οἱ Πάργιοι, καὶ σύσσωμοι ἐπορεύοντο ὅπου ἐφαίνετο ἀγερῶχος κυμαίνουσα ἡ αἱματόχροος σημαία τῆς Ἀλβιόνης. — Καὶ ἐκεῖ ἐν μέτῳ ἀγωνίας καὶ ἐλπίδος ἐπερίμεναν ἄχρι τῆς 19 Μαρτίου 1817, ἡμέραν καθ' ἣν τῆς ἐγνωστοποιεῖτο ὅτι ἡ μεγάλη Ἀγγλία, εὐροῦσα τὸ συμφέρον τῆς, τοὺς ἐπῶλει εἰς τὸν θηρωδέστερον τῶν ἐχθρῶν των, εἰς τὸν ἀνθρωποφάγον Ἀλῆν Τεπελένην! — Τότε « Φωνὴ ἐν Ῥαμᾶ ἠκούσθη, θρήνος καὶ ὕδρμος πολὺς, Πάργα κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς!!!! »

Οἱ Πάργιοι, οἱ δυστυχεῖς Πάργιοι, οἱ συνεργεῖα Διαδόλου ἐλπίσαντες καὶ ἐμπιστευθέντες εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν εἰδεχθῆ ταύτην ὁμάδα ὠπλισμένων Ἐμπόρων, ἀνώρριζαν τὰ ὄστα τῶν Πατέρων των καὶ, ἔτοιμοι νὰ ἀποχωρισθῶσι διὰ παντός τῆς γῆς τῆς γεννήσεώς των, ἀνέκραξαν: « Χαῖρε Γῆ, χαίρετε Ναοὶ, χαίρετε Τάφοι τῶν Προγόνων μας, χαίρετε Φυτὰ Δένδρα καὶ Ἄνθη καὶ σὺ Αἰγιαλὲ ὅστις περιστοιχεῖς τὴν πατρίδα μας! Σὺ δὲ Θάλασσα, ἂν εἰς τὰ ἀσπλαγχνα κύματά σου μᾶς θάψῃς, ὦ! μὴ φέρῃς κἂν τὰ πτώματά μας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Παρδάλεως, μὴ πώλησῃ καὶ αὐτὰ εἰς τοὺς Τυράννους μας!.. »

Γ'.

ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΟΥΔΕΤΕΡΟΓΜΕΝΗ

ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΗ.

Μετὰ τὰ Κατορθώματα τοῦ 1815 καὶ 1817, ἤρχετο ὁ Διάβολος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα προετοιμάσῃ τὸ μεγαλοφυῆς τόλμημα τῶν 1863. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ τρίτη πρᾶξις τοῦ σατανικοῦ δράματος ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1815 πρωταγωνίζεται ἡ Ἀγγλία. Εἰς τὸ πρῶτον ἀνεφάνη Δήμιος, εἰς τὸ δεύτερον Προδότης, εἰς τὸ τρίτον Προδότης καὶ Δήμιος. Εἶνε κύκλος οὗτος ἀπὸ τῶν ὁπῶν ὡς φαίνεται, δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ. — Ὁ Ναπολέων ἐξαιτεῖται καταφύγιον, ἡ Ἀγγλία τῷ εἶδει τὸ καταφύγιον τοῦ Τάφου καὶ τί ἀσφαλέστερον; Οἱ Πάργιοι ζητοῦν ἐλευθερίαν, προστασίαν καὶ λύτρωσιν, ἡ Ἀγγλία τοῖς προσφέρει πώλησιν Πατρί-

δος ! και τί συμφερώτερον ; Οί Έπτανήσιοι ζη-
τούσιν αποκατάστασιν και Ένωσιν. Η Αγγλία
τοίς προσφέρει Καταστροφήν Φρουρίων και ουδε-
τέρωσιν χώρας, ήτοι πολιτικόν εϋνου-
χισμόν. Και τί προσφεύστερον ;

Η Αγία Έλένη — Η Πάργα — Τα Έρβε-
πια τών Κερκυραϊκών Φρουρίων, ιδού τά τρόπαια
της γηραιάς Άλβιόνης !

ΛΙ ΠΕΝΤΕ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΜΕΓΑΛΑΙ
ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΣΑΙ

ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΗΣ ΕΠΓΑΝΗΣΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ.

Macbeth. Che fate voi misteriose Donne ?

Streghe: Un' Orta senza nome !

—Shakspear.—

ΑΓΓΑΙΑ : Σας έπροσκάλεσα, αδελφάι μου, να σας
κάμω μίαν όμιλίαν όπου σας ένδιαφέρει όχι όλίγον. —
Ένθυμείθε ότι κατά τά 1815 ήβλησάτε να μου δό-
σετε τό βάρος μιās Κηδεμονίας επάνω εις τό μικρό Έ-
πτανήσι ;

ΓΑΛΛΙΑ : Όλα τά συμβάρτα τών 1815 μου είναι
ζωηρά εις τήν μήμην, είναι εποχή εκείνη, ώ αδελφή
Άγγλία, τήν όποιαν ποτέ δεν θέλει λησμονήσω, μα τήν
Άγιαν Έλένην με φαίνεται και είναι τώρα !

ΛΙ ΑΛΛΑΙ : Τήν ένθυμούμεθα όλαις.

ΑΓΓΑΙΑ : Πάει καλά, ουδ' εγώ σας βεβαιώ δεν τήν
εξεύχασα.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ένθυμούμαι καιγώ ότι κατ' εκείνην τήν
εποχήν επρωτομιλήσαμεν δι' ένα μικρό *acquisto*
όπου ακολουθώς έκαμα από τήν Γενναϊότητά σου.

ΑΓΓΑΙΑ. Πάει καλά ! νάμεθα καλά και σε μεγαλή-
τερα. Μα ως έλθωμεν εις τό προκειμένον : Έλαβα λοι-
πόν τότε από τας χείρας σας τό Έπτανήσι, πτωχό θάρ-
βαρο, κακομαθημένο από ένα σωρό αφεντάδες όπου είχε
λάβει. Εγώ τώρα πενήντα χρόνια όπου τό επιτροπέω
τό άνέθρεψα, τό εκκαλιτέρευσα του έμαθα ένα σωρό
πράγματα όπου δεν ήξευρε και σας τό παρουσιάζω όλως
διόλου άλλο. Εδώ είναι, παρατηρήσατέ το, και ως ειπή
ελευθέρως κάθε μία τήν γνώμην της. — Έχετε και εις
όλαις δικαίωμα επάνω του, διότι ειςθε ή *Νουναίς του*.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Ναι ένθυμούμαι πού εκάμαμε τότε τήν
άνοτιαν να τό βαπτίσωμεν Κράτος ελευθέρου και ά-
νεξάρτου ! ! . .

ΡΩΣΣΙΑ : Και Δημοκρατικόν. — Ονόματα όλα άν-
ταρχεκρατικά και τά όποια δεν εύρίσκονται εις τό Ορθό-
δοξον μας Καλανδριόν ! . .

ΓΑΛΛΙΑ : Τόνομα δεν σημαίνει τίποτε, τί είναι τόνομα
δι' ένα τέτοιο παιδί, όταν διδεται από τέτοιαις Νουναίς ;
Πόσο έκαμα εγώ να ξεβαπτισθώ και να ματαβαπτισθώ ;

ΠΡΩΣΣΙΑ : Και ποιος ήξευρει έως με τό τέλος του
αίωτος ποσα άλλα βαπτίσια θα κάμης.

ΓΑΛΛΙΑ : Ίσως, *ά.λ.λ'* ως *Νουνά*.

ΑΓΓΑΙΑ : Αφήσετε τώρα τά λογοπαίγνια και εξετά-
σετε, παρακαλώ τό Έπτανήσι μου. Πώς τό βλέπετε Ρω-
σία ;

ΡΩΣΣΙΑ : Σάν κορμάτι αγαμνό ! . . .

ΑΓΓΑΙΑ : Είναι από τήν ανασυσταγιά, — Η λύσσα
του δεν τ' αφήνει να πιάση κρέας.

ΓΑΛΛΙΑ : Άς τό γδύσωμεν στον θεόν σας να δούμε αν
είνε σωστός τόπος Έλληνικός. (*Τό εκδύουν*) Αί ! τ' είναι
αυτά δά Κυρ' Άγγλία ; τ' είναι αυτά πώχει στο κορμάτι
του και στο λαιμό του όλόγυρα ;

ΑΓΓΑΙΑ : Μπά ! τίποτε τίποτε, Είναι όπου κάποτε
θα τό παράσφιξα στην αγκάλη ή θα τό παρασίλησα, τ'
αγαπώ τόσο τό διαλόπαδο ! . . .

ΡΩΣΣΙΑ : Έτσι καιγώ τους Σκλάβους μου, αναθεμά-
τους !

ΑΥΣΤΡΙΑ : Έτσι καιγώ τους λεγομένους Φιλελευθέ-
ρους, πού ό διάλογος να τους πάρη.

ΓΑΛΛΙΑ : Δεν είναι παρά ή Αγγλία, ή Αυστρία και
ή Ρωσία να κάνουν τέτοια χαϊδία ! . . .

ΤΟΥΡΚΙΑ : Εγώ κάνε τους δικούς μου τους ξεμπερ-
δεύω χωρίς να τους αφήνω σημάδια : — *ιμπαλιάρισμα*
και εμπρός ! . . .

ΡΩΣΣΙΑ : Να σε πώ Κυρ' Άγγλία, ό,τι άλλο του ε-
καμες είναι αδιάφορο, μα πέμου του αφήσει τουλάχιστον
τήν θρησκείαν άμόλυντον ;

ΑΓΓΑΙΑ : Ω ! όσο δι' αυτό λίγο εφρόντισα, επρο-
σπάθησα, να πώ τήν αλήθειαν, να τό μαρτώσω εις τήν
ιδιικήν μου, μα σαν τό ήρα *ταγαροκέφαλο* εις τά περι-
θρησκείας τ' αφήσα καιγώ εις τήν πλάνην του. Πέτε μου
τώρα να ζητε Κυράδες μου, δεν είναι τάχα τό σκαρμένο
ξένη χαρά ; Έτσι παστρικά έτσι σερεπετό έτσι *λεγρού-
ταιχο* έτσι *καλομαθημένο* ; Όλα έμέ τα χρεωσεί, τήν
υπαρξίν του, τήν ανατροφήν του τήν εξυπνάδα του, και
όμως αναθεμάτο, τώρα είκοσι χρόνους αρχίησε να μου
χάνη τό σεβας και τήν υπόληψιν, δεν θέλει πλέον να με
αναγνωρίση ούτε ως Κηδεμώνα του, και τό κάτω της
γραφής, θέλει να με βγάλη και από τό σπάτι του ! . . .

ΡΩΣΣΙΑ ! Κνουτ, Κνουτ, Κνουτ ! ! !

ΑΥΣΤΡΙΑ : Φυλακή εξορία φουρκα ! ! !

ΠΡΩΣΣΙΑ : Πόλεμον και Στρατολογία ! ! !

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ως είναι ένας ό Θεός και Μωάμεθ ό Προ-
φήτης του, τό *ιμπαλιάρισμα* είναι ή μόνη του θεραπεία !

ΓΑΛΛΙΑ : Ησυχάσετε και μη σκοτιζέσθε χωρίς διά-
φορο ! Αυτό άλλο τι δεν είναι ειμή αποτέλεσμα της
Προόδου της Εποχής, είναι ή δύναμις της ήλικής εξέλιως
όπου ως ή φυσική σπρώγνει τά διάφορα μέλη μιās και
της αυτής εθνικότητας προς τήν ενωτήτά των. Εν όσω ει
Ιταλοί . . .

ΑΥΣΤΡΙΑ : Θα με υποχρεώτης ν' αποσυρθώ !

ΓΑΛΛΙΑ : Ενώσω εις Πολωνία.

ΡΩΣΣΙΑ : Εσυνεωνήσαμεν να μην ασχοληθώμεν εις τό
άντικείμενον τούτο πριν του Συνέδριου.

ΓΑΛΛΙΑ. Ενώσω εις Έλλάδα.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Αγάμ Κυρ' Άγγλία κ' έχάθηκα . . .

ΑΓΓΑΙΑ : Τι ζών είναι, όμιλείς δι' τους Έλληνες και
όχι δι' του Γραικού !

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ἄ! ναι, ἔχεις δίκαιον, ἐξέχασα τὸνομα τῶν ὑπηκόων μου.

ΓΑΛΛΙΑ : Λοιπὸν λέγω Κυράδες μου, ὅτι ἐνόσω τὰ σκόρπια μέλη τῶν διαφόρων ἐθνῶν εὐρίσκονται σκόρπια ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν κάθε τόσο τοιαῦτα πανηγύρια.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Πανηγύρια ὅμως ὅπου κερδίζονται Νίτσεις καὶ Σαβόιας.

ΓΑΛΛΙΑ : Ναι, ἀλλ' ὅπου σπαρτίως ἐπιτυγχάνονται Συνθήκαι τῆς Βιλλαφράγκας!...

ΑΓΓΑΙΑ : Ἀφήσατέ με νὰ σᾶς τελειώσω τὴν ὁμιλίαν μου κ' ἂμὰ τρώγεσθε ὅσον θέλετε. Ἡ Διαβολόπαιδο λοιπὸν τοῦτο, τὸ πλέον ἀχάριστον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ ἀπῆντησα εἰς ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς εὐεργετικῆς μου Πολιτικῆς, ἔφαγε τὰ θέμελα νὰ ὑπάγῃ στὴ Μητέρα του, ὅσα καὶ ἂν ἔκαμα διὰ νὰ τὸ ἀποτρέψω ἀπὸ μία τέτοια τρέλλα ἐστάθησαν μάταια, τέλος πάντων καὶ γὰρ τὸ ἐβαρέθηκα καὶ εἶμαι τώρα πλέον ἀποφασισμένη νὰ τὸ ξεφορτωθῶ. Ὁ θεὸς ἤξευρε ἂν λυπῶμαι, ἀλλὰ τί θὰ κάμω δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ τὸ ὑποφέρω, καλὰ αἰ ὕδρεις καὶ αἰ συκοφαντίαι ὅπου καθ' ἐκάστην ξερνᾷ ἐναντίον μου, μὰ ποιὸς θὰ τὸ πιστεύσῃ ὅτι ἐτοῦτο τὸ μπαγγιο ἐτόλμησε μίαν ἡμέραν εἰς Κεφαλληνίαν ν' ἀσκήσῃ χεῖρι νὰ μὲ βράψῃ! :... Θέλω λοιπὸν νὰ τὸ δώσω τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄς χαλάσῃ ὁ Κόσμος. Νὰ σᾶς πῶ ὅμως τὴν ἁμαρτίαν μου, τ' ἀγαπῶ τόσο ὥστε θὰ ἀποφάσιζα κυλιήτερα νὰ τὸ σφάζω παρὰ νὰ τὸ βλέπω ζωντανὸ εἰς ξένας χεῖρας.

ΓΑΛΛΙΑ : Ἀπὸ τοῦτο φαίνεται ὅτι τ' ἀγαπᾶς ὡς Μητέρα!.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Μὲ συγχωρεῖτε νὰ κάμω μίαν ἐρώτησιν; Τὸ Ἐπτανῆσι τοῦτο τί ἀπεφασίσατε νᾶνε Ἑλληνόπουλο ἢ Γραικόπουλο;

ΓΑΛΛΙΑ : Τί ἀνόητος ἐρώτησις εἶνε αὕτη;

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ξεῦρετε διατὶ ἐρωτῶ, διότι ἂν τὸ ἀποφασίσετε Γραικόπουλο, τότε πρέπει νὰ τὸ δώσετε ἐμέ. Τάχα δὲν ἐσυμφωνήσαμεν ἀπὸ τὸσον καιρὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Μητέρα τῶν Γραικῶν; Ἐπομένως ἂν τὸ λάβω ἐγὼ εἰς τὰς χεῖρας μου δὲν θὰ εἶνε σὰν νὰ τὸ ἔχετε ὄλαι σας;

ΑΓΓΑΙΑ : Τὸ ἐστοχάσθηκα καὶ ἐγὼ ἀλλὰ δὲν συμφέρει.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Τὸ Ἐπτανῆσι ἦτον κτῆμα τῆς Βενετίας, ἢ Βενετία εἶνε κτῆμα μου, λοιπὸν τὸ Ἐπτανῆσι ἂν θᾶνε κανενὸς κτῆμα, θὰ εἶνε ἐμὲ καὶ ὄχι ἄλλου.

ΓΑΛΛΙΑ : Μὲ τὸν αὐτὸν συλλογισμόν κάμνεις κτῆμα σου καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν;

ΤΟΥΡΚΙΑ : Τὸ Σταμπουλ!; Ἀμὰμ Κυρ' Ἀγγλία καὶ ἐγὼ ἔχουμε!

ΑΓΓΑΙΑ : Ἠσυχάσετε, ἡσυχάσετε, δὲν πρόκειται νὰ κατακτήσωμεν, ἀλλ' ἀναποδώσωμεν... Ἄς ἀποδώσωμεν ὅμως εἰς τρόπον ὅπου τὸ ἀποδιδόμενον νὰ μὴν ἀξίῃ πλέον ὅσον ἤξιζε. Πέμω λοιπὸν ἐσὺ Αὐστρία τὴν γνώμην σου.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Θέλεις τὸ Ἐπτανῆσι τοῦτο ἀποδιδόμενον νὰ μὴν ἀξίξῃ πλέον τίποτε, νὰ μὴν αὐξάνῃ ἢ καὶ ἂν αὐξήσῃ νᾶνε πάντοτε παιδάριον χωρὶς γένεα, χωρὶς

τόλμη, χωρὶς ψυχὴ καὶ μὲ φωνὴ ἀδύνατον καὶ ἀμπίβολον;

ΑΓΓΑΙΑ : Ναι, ναι. Διότι ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι τὸ Διαβολόπαιδο τοῦτο θὰ μὲ βλάψῃ μίαν ἡμέραν.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ἀμὰμ Κυράδες μου, ἐνθυμηθῆτε πῶς τὰ Κάστρα του τάχω στὸ στοχάχι μου!

ΑΥΣΤΡΙΑ : Ἐκεῖνο πῶλεγα καὶ γὰρ, κρήμησέ του τὰ Φρούρια, κήρυξέ το Οὐδέτερον καὶ τοιουτοτρόπως τὸ κάμνεις εὐνοῦχρον καὶ ἡσυχάζεις.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Καὶ τότε ἡ Γραικόπουλο τὸ πῆτε ἡ Ἑλληνόπουλο ἀνῆκει δικαιοματικῶς ἢ ἐμὲ ἢ τοῦ Πάπα.

ΓΑΛΛΙΑ : Διατὶ Κυρὰ Τουρκία;

ΤΟΥΡΚΙΑ : Διότι ἐγὼ καὶ ὁ Πάπας εἴμεθα οἱ μόνοι Φυσικοὶ Κτήτορες τῶν εὐνούχων.

ΑΓΓΑΙΑ : Σιώπα ὅταν ὁμιλοῦμεν ἡμεῖς. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι καὶ ἔμποροῦμεν νὰ καταστρώσωμεν καὶ τὴν Συνθήκην.

ΓΑΛΛΙΑ : Ἔστω, πλὴν φοβοῦμαι ὅτι ὀλίγον θὰ διαρκέσῃ.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Ἄς γίνῃ καὶ θᾶνε ἰδική μας ἡ φροντίς νὰ τὴν διατηρήσωμεν.

(*Ἐπομένως ἡ Κυρ' Ἀγγλία ἀνεγίνωσκε τὴν ἀκαταρόμαστον ταύτην Συνθήκην.*)

Συνθήκη Οὐδετερώσεως καὶ Καταστροφῆς τῆς Ἐπτανήσου συνομολογηθεῖσα μεταξὺ τῶν πέντε μεγάλων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων.

Ἀριθ. 1. Ἡ Βασίλισσα τῆς μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας ἀπαλλάτεται τῆς Προστασίας ἐπὶ τῆς ἀνησυχου καὶ ἀγνώμονος Ἐπτανήσου, ἥπερ διὰ τῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1815 Συνθήκης ἀνεδέξατο.

Ἀριθ. 2. Ἡ Ἐπτανήσος, πρὸς τὸ καλὸν καὶ συμφέρον της, καὶ ἵνα μακρὸν καὶ ἀνερέθιστον βίον διαγάγῃ, εὐνουχίζεται παρὰ τῶν Εὐεργετιδῶν αὐτῆς Δυνάμεων.

Ἀριθ. 3. Πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ δημοσίου πλοῦτου τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων καὶ πλειοτέραν ἐξασφάλησιν, εὐημερίαν καὶ πρόοδον τῆς Ἑλληνικῆς χώρας, καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς προνοητικῆς Αὐστρίας καὶ κατ' αἴτησιν τῆς Φιλέλληνας Τουρκίας, τὰ ὄχρωματα τὴν Κερκύρας καταδαφίζονται, πρὶν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν Ἀγγλικῶν στρατευμάτων.

Ἀριθ. 4. Πανθ' ὅσα παρὰ τῆς Εὐεργετιδος Ἀγγλίας συνομολογήθησαν ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπτανήσου θέλουσι ἰσχύει ὡς ὑποχρεωτικὰ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀριθ. 5. Μολονότι εὐνουχισμένοι καὶ περιετμημένοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπτανήσου δύνανται ν' ἀκολουθῶσι τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, εἴθαι νὰ ὦσι καὶ πρὸς τοὺς ἀλλοδόξους ἀνεξίσηρησκοι.

Ἀριθ. 6. Ἄν ἡ παρούσα Συνθήκη δὲν εἴσῃ νὰ ἀπελπίσῃ καὶ Ἑλλάδα καὶ Ἐπτανῆσον ὡς πρὸς τὴν ἔνωσιν, καὶ ἄλλη χειροτέρα ταύτης θέλει συνομολογηθῆ μετὰ τῶν τριῶν Προστατιδῶν Δυνάμεων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς κανονισμόν τῶν διατάξεων, ἃς θὰ καθιστᾷ ἀναγκαίας ἢ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἔνωσις τῶν Ἰσθμίων Νήσων.

Ἀριθ. 7. Ἡ ἐν τῷ προλαβόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένη

Συνθήκη θέλει κοινοποιηθῆ καὶ εἰς τὴν Πρωσσίαν καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν ἵνα μαρτύρια ἐπὶ μαρτυριῶν προσθέσωσι.

Ἀριθ. 8. Μόλις κυρουμένη ἡ παρούσα Συνθήκη πύξει αὐτοδικαίως ἢ τῶν 1815, ὡς κατωτέρας διπλωματικῆς ἀξίως καὶ ἐγκληματικῆς ἐφευρέσεως.

Κόμης ΑΠΟΝΥ, — Δουξ τοῦ ΚΑΔΙΡ, — Κόμης ΡΩΣΣΕΛ, — Βαζὼν ΒΕΡΝΣΤΟΡΦ, — Βαζὼν ΒΡΟΥΝΩΦ.

ΕΝΩΣΟΦΟΒΙΚΑ.

Με τὴν εἶδησι ὅπως θὰ καταδαφισθῶν τὰ Κάστρα, με τὴν εἶδησι πῶς δὲ θενάμαστε οὔτε σερνικοὶ οὔτε θηλυκοὶ — με τὴν εἶδησι ὅπως θὰ μᾶς ἐνδουχίσουν γιὰ νὰ φυλάμε ἀσφαλῶς τὸ Χαρέμι τῶν ὠραιοτήτων τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ἐνωσφόβοι μᾶς ἐπήρανε, ἀέρα ἐπειδὴ στοχαζόνται πῶς ὅλα τούτα ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ *τερτίλια* τῆς Ἀγγλίας γιὰ νὰ μείνῃ σὴν Ἐφτάνησο! — Ἄκοὺς κεφάλια; Ἢ γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσουν κ' ἐμᾶς καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ ποῦμε παρὰ τέτοια ἔνωσι κάλλιο αἰωνίως ἀπουκάτου σὴν Ἀγγλία, ἀκοὺς καρδιαῖς! . . .

Με τέτοιαις ἰδίαις στὸ κεφάλι καὶ τέτοια αἰσθήματα στὴν καρδιά, ἰδοὺ καὶ τί λόγια ἔχουνε στὸ στόμα :

Τὸ Τροπᾶρι τῶν Ἐνωσφόβων

Ἦχος πλαγίας Ἀηρόνας.

ΕΝΩΣΟΦΟΒΟΙ.

Ἐπιστέψετε βουβάλια. πῶς ἡ ἔνωσις θὰ γένη. Πῶς ἡ Ἀγγλία θὰ μᾶς ἀφήσῃ, πῶς θὲ νὰν ἔχαριστημένη τὰ Ἐφτάνησα κ' ἡ Ἑλλάδα νὰ σμιχθῶν εἰς ἓνα Κράτος Δυνατὸ κ' ὀχυρωμένο νᾶχῃ μῆκος νᾶχῃ πλάτος!; . . . Ἐπιστέψτε Γιουγλεντάδες ὅπως ἤθελε μᾶς βάλει Καὶ τὰ ὄπλα εἰς τὸ χέρι γιὰ νὰ γένουμε μεγάλοι!; . . . Πῶς τὰ Κάστρα τῆς Κερκύρας ποῦ τὴν Ἠπειρο κυττᾶνε ἤθελε ἐμᾶς τ' ἀφήσουν ὅποιοι Τούρκους ἀγαπάνε; Νὰ τί ἔνωσι μᾶς δίνει ἡ μεγάλη Ἀλβιόνη Πίστε τῶρα πῶς δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια χρισὴ σκόνι. Τέτοια ἐλευθερία τί ἀξίζει γιὰ τὴν μαύρη τούτη Χώρα; Παρὰ ἔτσι ἐνωμένη κάλλιο ὅπως εἶναι τῶρα! . . . Λοιπὸν ὅλοι μᾶς ἀδέλφια ἄς φωνάζουμε με βία « Κἀτου ἡ ἔνωσι γιὰ πάντα ζήτω ζήτω ἡ Προστασία! » Τέτοια εἶναι τὸ τροπᾶρι ὅπου ψάλλον νύχτα-μέρα Οἱ Ἐνωσφόβοι τοῦ Τόπου, μὰ γνωρίζεται ἀπὸ πέρα Ὁ Σκοπὸς τῆς ψαλμωδίας καὶ οἱ φόβοι κ' ἡ ὑποψία ὅπου ἔχουν γιὰ τὸν Τόπο τέτοιοι Ψευδο-Ἰσραεμίαις. Κι' ὁ Λαὸς ὅπου γνωρίζει τοὺς Γαλιότους μᾶς ἐκείνους Νὰ κοντάκι π' ἀντιψάλλει στοὺς ψευδεῖς ἐκείνους θρήνους:

Κοντάκι τοῦ Λαοῦ

Ἦχος — α Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι! »

Μὰ τὴν τρουλησιὰ τῆς Πάργας, μὰ τὴν Ἄγια Ἐλένη, Δῶρα καὶ εὐεργεσίας ἡ Πατρίς μας ἡ καυμένη Δὲν ἐπρόσμενε ποτέ της ὄχ τὴ φίλη σας, Ἀγγλία Τὴν ἐδίδαζε ἡ πείρα κ' ἡ καλή της Προστασία! . . . Μὰ ἔλπισε πῶς τὸ Συμφέρον, ὁ Θεὸς τῆς Ἀλβιῶνας, Θὰ τὴν ἐσπρωγνε νὰ κάμῃ ὅ,τι ὠρίμασεν ὁ Χρόνος. Ἐλπίζε πῶς ἡ ἐλπίδα ποῦχε στὴν Ἀνατολή Θὰ τὴν ἔκανε μπαρμποῦτα νὰ φροεσῇ Ἑλληνική . . . Πλὴν τὸ βλέπουμε ἡ ἀπάτη μας ἐστάθηκε μεγάλη Καὶ ἐσεῖς τὰ προμαντέψτε ποῦστε ἀνθρώποι με κεφάλι Ὅπως ἔλθει ὁμως τὸ πρᾶγμα, ἢ με Κᾶσρα ἢ χῶρις Κᾶσρα, Θέλουμε οἱ Ἀγγλοισας νὰ φύγουν, νὰ χαροῦμε ὀλίγη πᾶσρα! Καὶ Οὐδέτεροισαν θέλουν μένουμὲ κι' Ἀφοπλιμεῖνοι, Παρὰ σ' Ἄγλους ἀπουκάτου, κάλλιο μᾶς ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΕ- [ΝΟΙ! .

Ἡ ΚΑΜΠΑΝΕΣ!

Μεταχειρίζουσιν κάθε πρᾶμμα κατὰ τὸν σκοπόντου. Μεταχειρίζουσιν κάθε πρᾶμμα με μέτρο καὶ μ' εὐσυνειδησία· μὴ σὰν ἄγριος· μὴ σὰν ἀσυνειδητος.

Ἡ καμπάνες ἐβαλθήκανε στὰ καμπαναριά γιὰ νὰ κρίζουνε τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἐκκλησία. Δὲν ἐβαλθήκανε γιὰ νὰν τοὺς βασανίζουνε με τὴν κατάχρηση τοῦ σημάματος.

Ἀθρώποι τοῦ δεκάτου-ενάτου αἰῶνος, ἂν ἀθρώποι τοῦ 19ου αἰῶνος σεῖς εἰσθε, ἐνθυμηθεῖτε πῶς ἡ καμπάνες δὲν εἶναι κανὲν ἀπὸ κείνα τὰ ὄργανα ποῦ εὐφραίνουσι τὴν ἀχοήμας.

Ἐπιθυμῶ τούτην τὴ φροὰ νὰ διευθυνθῶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς, ὄχι στοὺς παπάδες, ἐπειδὴ γνωρίζω πῶς οἱ παπάδες δὲν φταίνε — α Ἄν δὲν ἀρχίσωμε νὰ σηκίωμε δε-α καπέντε ἡμέρες προτῆτερα, ἐκείνος πῶχει τὸ πανηγύρι α τοῦ κακοφαινεται, καὶ τοῦ χρόνου πᾶσι ἄλλοῦ τοὺς α ἄρτουςτου. »

Ἰδοὺ ἓνα δίκηο ποῦ μᾶς κλεῖ τὸ στόμα, ἐμπρὸς σ ἀνθρώπους ὅπου, μὴν ἔχοντες μισθὸν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν δὲν εἶναι ἀνεξάρτητοι, ἀλλ' ἡ ζωῆτους κρέμεται ὅλος δι-όλου ἀπὸ τὰ ἔχταχτα τούτα γιὰ νὰ ψωμοζῶντε.

Οἱ λαϊκοὶ λοιπὸν ὅπου πανηγυρίζουνε τ' ὀνομάτους, καὶ τὸ σημαίνουσι δεκαπέντε ἡμέρες, γιὰ νὰναί καλὰ καὶ τοῦ χρόνου, ἔχουνε βέβαια μιὰ μεγάλη δόξα, μεγάλη τιμὴ, μεγάλη ἀγαλίαση, ν' ἀκοῦνε γιὰ δεκαπέντε ἡμέρες ὀλόκληρες νὰ σημαίνεται τ' ὀνομάτους. Μὰ, ἐσκεφθή-καν' ποτὲ τὴ στενοχωρία εἰς τὴν ὅποια βάνουνε τοὺς γειτῶνους τοὺς γιὰ τὴν ἡμέρας.

« Πιὸς ἔχει εἰδὸν πανηγύρι »

« Ὁ Σὸρ . . . (τᾶδες).

« Καὶ κάνει ἄρτους ὁ Σὸρ (τᾶδες);

« Καὶ στερᾶ καὶ ἄρτους!

α. Αι γέμου, ο Σὸρ τάδες εἶναι πλούσιος !... Καὶ αὐτὸ κάνει καὶ γιόμα ὁ Σὸρ (τάδες) ;

α. Τὸ λὲς κηλές ! ; Γεῖαι τοῦ πατάδες, τοῦ ψαρ- α τάδες, τοῦ γαστάρδου; ὄλου... κάθε χρόνο... α. μόνε !...

Καλότυχοι, ἐσεῖς οἱ πανηγυριότες ! Καλότυχοι, ποῦ γιὰ δεκαπέντε ὀλόκληρες ἡμέρες λαβαίνετε κάθε χρόνο τόσο τιμὴ, τόσο δόξα !... καὶ μόνον ἤθελα νὰ γνω- ρίζετε πῶς ὁ ἄνωθεν διάλογος εἶν' ἐκεῖνος ποῦ γένεται στὸ δρόμο, ἀπὸ χαμαλίδες... μὰ θέλετε ν' ἀκούσετε καὶ τὸν ἄλλο διάλογο ποῦ γένετε σὲ σπήτια νοικοκυ- ρεῖων ;

α. Κάποιος γαῖδαρος θὲ νάχη τὸ πανηγυρίτου, γιατί ἡ κομπάνες μᾶς ἐπεθάνανε.

α. Νοῦσκε, εἶναι ὁ (τάδες) πῶχει τὸ πανηγυρίτου.

α. Μὰ δὲν ἐμπόρησε ὁ χριστιανὸς νὰ κάμη τὸ πανηγύ- ριτου, χωρὶς νὰ μᾶς ἀσυκόση τὴν ἡσυχίαμας ;

α. Δὲν ἐμπόρησε. ὁ Σὸρ (τάδες), τὴν ἡμέρα τοῦ πανη- γυριῦ θὰ φάη φαγιά πολλά φαγιά ποῦ θὰν τοῦ στι- α χίσουνε κάμποσο... δὲ θέλει νὰν τὰ φάη ἔτσι στὰ

α. βουβάτα. Τότες ποῦ θὰν τὰ τρώη, θὰ λὲη μὲ τὸ νοῦ- α του — ἐτοῦτα εἶναι τὰ φαγιά γιὰ τὰ ὅποια ἐση-

α. μαίναρε ἡ χαμπαίνες δεκαπέντε μέρες προτῆτερα ! καὶ θὰν τοῦ φαίνονται νοστιμότερα. Ἐπειτα κηλές μὲ τὸ σήμαμα ἐκεῖνο θ' ἀκουστῆ τ' ὀνομάτου... .

α. Κακὸ χρόνον ν' ὄχη κείνος κ' ἐδαῦτο.

Ἴδου οἱ δύο διαφορετικοὶ τρόποι κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι δέχονται τὸ σήμαμα τοῦ πανηγυριώτη. Ἄς πύμε τώρα καὶ περαιτέρω.

Οἱ γαιτῶνοι, βαρεμένοι στὸ βάσανο τοῦ σημάματος, προστρέχουνε στὴν Ἀστυνομία, προστρέχουνε στοῦ Δε- σπότη — ἡ Ἀστυνομία δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς κάμη τί ποτε ! ! ! ὁ δεσπότης δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς κάμη τί ποτε ! ! ! Τὰ ἴδια δίκχη ποῦ δίνει ἡ Ἀστυνομία δίνει καὶ ὁ Δεσπότης — α. Αἶχ... . ἐδῶ βλέπεις εἶναι θρησκεία... τί μ'ποροῦμε νὰ κάμωμε; ὁ ὄχλος ἐξαγρι- ὄνεται... .

Ας πασχίσωμε λοιπὸν νὰ ἔξηγήσωμε ἴσον τί θὰ πῆ ποῦ τὸ σήμαμα εἶναι θρησκεία. Ἰσον τί θὰ πῆ ποῦ ἡ πο- λιτικὴ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ, τόσο ἡ μία σὰν καὶ ἡ ἄλλη φοβοῦνται νὰ πάρουνε μέρος στὰ θρη- σκευτικά, μὴν παροξύνουσι τὸν ὄχλο.

Ἄν οἱ νοήμονες κάμουν τὸν κόπο νὰ ἐρευνήσουνε, τὰ δύο τοῦτα ζητήματα, θέλει εὑρουνε ἀνταποκρινόμενα εἰς αὐτὰ δύο γεγονότα φρικώδη καὶ τὰ δύο γιὰ τὴν κακουρ- γικῆτος βαρύτητα — Ἴδου τὰ σημειόουμε μῶλις εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀναγνωστώνμας.

Ἡ ἀνώτερη τάξις τῆς κόνωνίας, τῆς ἀνατολῆς Ἰσως ἔλκε, δὲ θέλουνε πλέον θρησκεία !... καὶ εἶναι ὡς ἀπὸ κηλὸς πῶρα ποῦ τὴν ἀπαρτήσανε εἰς τὸν ὄχλο.

Ἡ θρησκεία τώρα πλέον εἶναι πρᾶμμα τοῦ ὄχλου ἢ ἀ- νώτερη τάξις τὸ αἰσθάνεται, καὶ ἀκολούθως συστέλεται νὰ ἐμπῆ σὲ πρᾶμμα ξένο... ἀκούμενη μόνον εἰς τὴν ὀφείλει, ὅπου οἱ ἐκκλησιαστικοὶ βαλμοὶ καὶ ἡ θρη- σκευτικὴ δεισιδαιμονίης ἔμπορῶν νὰν τοὺς δώσουνε !... ὅτι δὲ τὸ σήμαμα εἶναι θρησκεία, ἢ μέρος θρησκείας, τοῦτο εὐκόλως ἐννοεῖται, ἐπειδὴ μιὰ φορὰ ἡ θρησκεία εἶναι

χέρια τοῦ ὄχλου, ἐπόμενον ἦτον νὰ γάση κάθε τί πνευ- ματικόν, καὶ νὰ κατανήση νὰ μὴν ἦναι ἄλλο παρὰ ση- μάματα, σπερνά, ἄρτους, πανηγύρια, καὶ πάει λέοντας.

Ἴδου ἡ κατάστασις τῶν θρησκευτικῶνμας ! Ποῦ θὰ πῆ νὰ τελειόση μιὰ τέτοια κατάστασις.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

UN LOTTO DIABOLICO.

GIULIETTA E ROMEO — RIGOLETTO.

Invitiamo voi tutti, o virtuosissimi membri della nostra Compagnia Bucefalica, ad assistere ad un giuoco tutto nuovo e di nostra invenzione; il Diavolletto desideroso sempre d'unir l'utile al dilettevole, invece d'annoiarvi con una lunga filastrocca dei vostri rispettivi meriti e demeriti, che la sarebbe una vera litania dei Santi, si presenta a voi con un' Urna, diabolica già s'intende, entro la quale su vigliettini separati e numerati sta scritto tutto quel bene e tutto quel male che si può dire sul vostro conto approposito della Giulietta e del Rigoletto. Attenti dunque, se vi piace! noi cacciamo mano nell'Urnaccia e ciò che n'esce ve lo regaliamo, e siccome l'estrazione dipende affatto dal capriccio della Sorte, voi non ci dovrete nulla nè per il bene nè per il male che guadagnerete al nostro Lotto. I meno fortunati si confortino col proverbio = Chi è fortunato in amor non giuochi a carte = Notisi che i viglietti son scritti in versi fatti a caso, e che i numeri che stanno in testa d'ogni viglietto indicano l'ordine progressivo dei meriti o demeriti d'ogni Personaggio; Avvertasi pure che per ogni Virtuoso non si pubblica che un solo viglietto, il primo che n'esce, i susseguenti si tacciano :

Prima Estrazione.

Signora GIORDANO Prima Donna Assoluta No. 35. — Rigoletto.

Lady Macbeth dov'è, quella Virago Che con voce tonante a straggi fiotta, Che brandisce il pugnale come fosse vago, In fragil floschia di timore o cova, Incesso e modi e voce e sguardo e immago Tutto cangiasti, e alfin ringiovanita

Della Gilda il dolor sospiri e canti
Con arte tal che intenerisci e incanti!

Seconda Estrazione.

Signorina TARTUFFERI Prima Donna
No. 22. — Giulietta.

No, più graziosa di Romeo l' amante
Certo non fu, ma nè sensibil tanto,
E vantare ben può cuor di diamante
Chi non si muove al flebile tuo canto;
Sorpasasti Giulietta e molto avante,
Mentre ardi tu d' amor nel fuoco santo,
Non per bell' Uom di sesso mascolino
Ma per un gretto Eunuco femminino!

Terza Estrazione.

Sig.r ACCONCI Primo Tenore Assoluto
No. 31. — Rigoletto.

Cantar ben sai su tutti i tuoni il Duca,
Sai dare l' espression dove va data,
Sai far che la tua voce ben riluca
Nel Duo, nella Canzon nella Ballata;
Se vuoi però che la tua azion traduca
Più fedelmente tal natura ingrata,
Sii un po' più effeminato e libertino
E la tua parte riuscirà appuntino.

Quarta Estrazione.

Sig.r VENDEMMIA Baritono
No. 45. — Rigoletto.

Nobiliti un po' troppo il reo Buffone,
Lo invecchi e sformi e scianchi forse troppo;
Ma rendi a meraviglia l' espressione
Degli affetti d' un padre, e senza intoppo,
Monti su quel Spartito a cavalcione,
E a briglia sciolta andando e a gran galoppo,
Raggiungi li per li, senza contese
Il Papà dei Buffoni il gran VARESE!

Quinta Estrazione.

Sig.r CISELLA Basso Profondo
No. 40. — Rigoletto.

Hai fatto qualche cosa di due parti
Che sembrano due parti inconcludenti;

Bravo tre volte bravo! puoi vantarti
D' unir in te nature differenti;
Col Monteron tu sai medesimarti,
Nell' Assassino poi sai far portenti;
Ma il portento maggior d' ogni portento
E il trasportar tal Gilda senza stento!..

!Sestà Estrazione,

Signorina CISELLA Contralto
No. 20. — Rigoletto.

Se per tutti cantossi è giusto poi
Che s' abbia da cantar anco per voi!
Bella figlia dell' amore,
Perche temi del Tenore?
Pensa che la Maddalena
Era facile ed amena;
Se tu fai la sostenuta
L' illusione va perduta!
Sii Lugrezia, ma in iscena
Fa un po' più da Maddalena!

Settima Estrazione.

Signora CISELLA Seconda Donna
No. 89. — Rigoletto.

Brava, brava la Giovanna
Che i Papà raggira e inganna!
Oh che tattica oh che arte!
Come ben fai la tua parte!.

Ottava Estrazione.

Signora N. N. Terza Donna
No. 21. — Rigoletto.

La Contessa di Ceprano,
Che al bel Duca dà la maa
Illusion non è, è la stessa
L' Angellina è più che dessa!...

Dopo l' estrazione dei nostri Numeri che buoni
o cattivi devono attribuirsi alla buona o cattiva
sorte dei giuocatori, giacchè l' Urna conteneva dei
molto migliori e dei molto peggiori, passeremo ad
altro, complimenteremo, verbi grazia, il Sig.r G. Re-
ginis Scenografo della Campagna, poichè, a di-
re il vero, nella Giulietta egli è uno dei per-
sonaggi che più si distinsero.

Ritornando poi al Rigoletto sentiamo il vento immitato sul cantino dei violini!! Impazzimento inutile! bastava apprir un finestrono da Greco-Levante e cosi avremmo avuto, non un vento meschino ed i convenzione, ma un vento bello e buono!. Perchè dare alla Tromba l'accompagnò dell'aria « mie i Signori. » che spesso neppur s' eseguisce? non sarebbe stato meglio d' assassinar il Verdi ed il Baritono a suon di Tam-turo o di Contrabasso? La Tempesta (Libera nos domine!) continua a muggire ed a fremere tempestosa e disonante!. Speriamo che col ristabilirsi del tempo il cielo pure dell' Orchestra si rasserenerà, il Dilluvio dei Macchinisti cesserà e vedrem finalmente, comparire sul suo orizzonte l' Iride tanto sospirata dell' Armonia!.

Serva questa Pastorale,
Teatrale Universale
Contro Dotti ed Asini;
Tanto e in fine cari figli,
Con i nostri santi artigli
Vobis benedicimus.

ΦΕΡΑΙΝ-ΜΙΤΑΚΗΝ.

Όμολογοϋμεν χάριτας πρὸς ὅσους τῶν Συναδέλφων μας γενναῖοι τὴν κραταιὰν των μετὰ τῆς ἀδυνατοῦ φωνῆς μας ἤνωσαν κατὰ τοῦ καθ' ἡμῶν ἀποπειραθέντος θρασυδείλου τολμήματος, εὐχαριστοῦμεν δὲ ἐν ὀνόματι τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Τύπου καὶ μετ' ἐξιδιασμένης σπεύσεως τὸ Φῶς καὶ τὴν Εὐνομίαν τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ἰππότην καὶ τὴν Σάλπιγγα Ἐρμουπόλεως· τὴν Εθνεγερσίαν Κερκύρας καὶ τὸν Σαταρᾶν καὶ 10 Ὀκτωβρίου Ζακύνθου ἃς ἦνε δὲ βέβαιοι οἱ ἀξιοτίμοι οὗτοι Συναδέλφοί μας ὅτι θέλομεν εἶσθαι κατὰ πᾶσαν περίστασιν ἔτοιμοι νὰ τοῖς ἀποδώσωμεν τὰ ἴσα.

* * * Ἡ Βουλὴ μας, γενομένη, ὡς ὄφειλε, τὸ ἐπισημότερον ὄργανον τῆς Κοινῆς ἀποδοκιμασίας καὶ διακαρδίου λύτης τὴν ὁποίαν τὸ ἀπαίσιον τῆς ἀκατονομάστου Συνθήκης ἀκουσμα εἰς τὸ Πανιώνιον ἐνεποίησεν, ἀπέστειλεν ἑκτακτον ἀπεσταλμένον τῆς τὸν Δ.ρα Δ. Μηλιαρέσην Ἀντιπρόεδρον τῆς μετ' προσφώνημα πρὸς τὸν Σεβαστόν Ἡμῶν Βασιλέα. Ἡ ἔντονος διαμαρτύρησις εἶνε τὸ μόνον ὄπλον τὸ ὁποῖον ὁ ἀδύνατος κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ κατέχει, εἶνε ὅθεν δίκαιον τὸ ὄπλον τοῦτο νὰ τιθῆται πολυτρόπως παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς ἐνέργειαν. Πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ ἐν λόγω προσφώνημα προσυπεγράφετο ὑφ' ὄλων τῶν Ἐπαρχῶν καὶ Ἐγγυρῶν Συμβούλων τοῦ Κράτους μας, μετ' τὴν μόνην καὶ λυπηρὰν ἐξάφρασιν τοῦ ἡμετέρου Ἐπαρχοῦ Δ.ρος Κωνσταντίνου Ἰγγλέση, ποῖον τὸ αἶτιον

τῆς παραδόξου ταύτης ἀνασκοπῆς; ἢ ὁ Ἐπαρχός μας ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα πολλῶν Βουλευτῶν ἐπὶ κεφαλῆς των ὁποῖων ἐτίθη ὁ Κύριος Λομπάρδος; Ἐπανερχόμεθα.

* * * Ἐξ ἰδιαιτέρας ἐξ Ἀγγλίας ἀλληλογραφίας πληροφοροῦμεθα ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν κατευθυνόμενον εἰς Κέρκυραν ὀλοκλήρον τάγμα Μηχανικοῦ μετ' ἑκατὸν Σκωπανίων ἵνα ἀρχίσῃ τὸ Βαυδαλικὸν τῆς καταδαρσίσεως ἔργον, ἐν τούτοις ὅλοι οἱ Μηχανικοὶ τῶν ἐν τοῖς διαφόροις νήσοις Φρουρῶν προσκαλοῦνται εἰς Κέρκυραν, ὃ δὲ Φρούραρχος Κεφαλληνίας διατάχθη παρὰ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Σταρτάρχου νὰ μὴ δώσῃ εἰς κανένα ἀξιωματικὸν ἀδειαν ἀπουσίας ἐπειδὴ ὅσον οὔπω τὸ Τάγμα του ἔμελλε νὰ διαταχθῇ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἰρλανδίαν.

* * * Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας ὅτι ἡ διακέρδιος πλῆξις ἢ κατέχουσα ἅπαντα τὸν μεγάλυρον ἐκεῖνον Λαὸν, μυριοτρόπως ἐκδηλουμένη, δὲν φεῖδεται οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ὠραίου φύλου· Αἱ Κυρίαὶ Κερκύρας ὡς αἱ τῆς Βενετίας ἐνεδύθησαν τὴν μελάγροον ἐσθῆτα τοῦ Πένθους, καὶ ὅσον οὔπω εἰς τὰ δάκρυα τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀδρίας ἐνώνονται καὶ ἐκεῖνα τῆς καταστραφθησομένης Πλειάδος τοῦ Ἰονίου πελάγους! Συναιστῶμεν εἰς τὰς ἡμετέρας τὸ πατριωτικὸν παράδειγμα τῶν Κερκυραίων Κυριῶν . . .

* * * Ἡκούσαμεν κάπου τὸν ἐπόμενον διάλογον, τὸν ὁποῖον, ὡς λίαν χαρακτηριστικὸν, ἀντιγράφομεν :

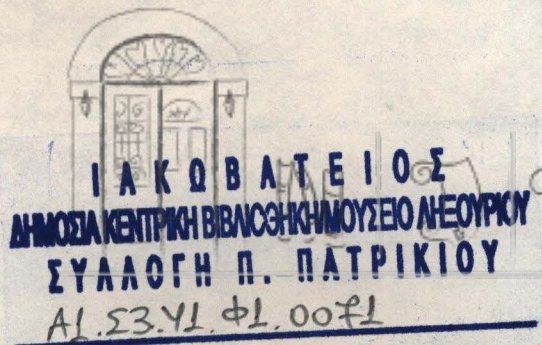
- Πῶς σοὺ φαίνεται, φίλε μου, τέτοια ἔνωσι ὁποῦ μᾶς καταστρέφει καὶ μᾶς χαλάει τὰ Κάστρα μας;
- Τὴν εὐρίσκω λαμπρότερη ἀπὸ λαμπρῆ καὶ ὡς τὴν μόνην τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλία ἠδύνατο νὰ μᾶς δώσῃ.
- Δὲν σὲ καταλαβαίνω.
- Ἐξηγοῦμαι : Ὅντες ὁ Διάλογος θὰ ἔβγῃ μέσα ἀπὸ κανέναν ἄνθρωπον, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁποῦ βγαίνει δὲν κάνει πάντα καμμία ζημίαν;
- Ἔτσι λένε.
- Λοιπὸν ἂν γιὰ νάβγῃ ὁ Διάλογος ἀπὸ ἕνα καὶ μοναχὸ σῶμα τσακίνει ἕνα ἢ δύο τζάμια, ὄντες θάβγῃ ἀπὸ 25000 Λαὸ, ἀπὸ μίαν ὀλοκλήρον Ἐπτανήσο, εἶναι τὰχα παράδοξον ἂν γκρεμίσῃ Κάστρα; Ἄς χαϊρόμαστε λοιπὸν γιὰτὶ ξεδαιμονίζομαστε, καὶ ἃς ἀφήσωμε τοὺς ξεψυχομένους νὰ προτιμᾶνε νάμαστε πάντα δαιμονισμένοι παρὰ νὰ ὑποφέρουμε μίαν τέτοια ἀναγκαίαν ζημίαν.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τῆς Αὐστρίας καὶ Τουρκίας εἶμαι ἄσπονδος ἐχθρὸς,
Κ' ἕνα γράμμα μου ἂν κόψῃς μ' ἔχει εὐθὺς ὁ Οὐρανὸς
Πλὴν θὰ δείξῃω μίαν ἡμέραν στῶν ἐθνῶν τὴν Ἱστορίαν
Τί ἔλχῃ ἀφίρει ὄντες περᾶσθ' ἀπ' ἀδύνατου ἢ Ἀγγλία!!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ Συντάκτης ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ Φ. ΟΔΗΞ.
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
Ὁ Ἰπευθυνος ΔΙΟΝΤΕΙΟΣ Θ. ΖΑΩΡΙΤΗΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ